

NOTAT

Til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Beskæftigelsesudvalg – orientering om svar på Kommissionens åbningsskrivelse nr. 2021/2057 af 15. juli 2021 vedrørende hånd- hævelsesdirektivet 2014/67/EU af 15. maj 2014

16. November 2021

J.nr. 2021 - 9592

CALI

Danmark har den 15. juli 2021 modtaget Kommissionens åbningsskrivelse nr. 2021/2057 af 15. juli 2021 vedrørende direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked ("IMI-forordningen") (herefter håndhævelsesdirektivet).

Håndhævelsesdirektivet sætter rammerne for de kontrolforanstaltninger, som medlemsstaterne kan tage i brug i forhold til udenlandske tjenesteydere, der har udstationeret lønmodtagere til den pågældende medlemsstat.

Ifølge åbningsskrivelsen finder Kommissionen, at visse af de foranstaltninger, som Danmark har truffet i medfør af håndhævelsesdirektivets artikel 9 og 12 er uberettigede. Det bemærkes, at Kommissionen har sendt åbningsskrivelser til 24 medlemsstater.

Artikel 9

Udenlandske tjenesteyderes kontaktperson i Danmark

I forbindelse med anmeldelsen til Registret for Udenlandske Tjenesteydere (RUT), skal tjenesteyderen afgive oplysninger om en kontaktperson blandt de udstationerede arbejdstagere. Kommissionen finder, at kravet om, at kontaktpersonen skal være én af arbejdstagerne, er for restriktivt.

Kravet om kontaktperson er indført på baggrund af myndighedernes erfaringer og deres behov for at komme i kontakt med den udenlandske tjenesteyder i Danmark.

Regeringen argumenterer i svaret for, at udpegning af kontaktperson er i overensstemmelse med håndhævelsesdirektivets artikel 9, stk. 2, hvorefter supplerende kontrolforanstaltninger kan tages i anvendelse, forudsat disse er berettigede og forholdsmæssige.

Kontaktpersonen anvendes også ved håndhævelsen af skatte- og afgiftslovgivningen over for udenlandske virksomheder. Regeringen argumenterer derfor for, at der også er hjemmel for kravet i artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) og EU-Domstolens faste praksis på området.

Hvervgiverpligten

Tjenesteyderens hvervgiver (modtageren af tjenesteydelsen) har pligt til at underrette Arbejdstilsynet, såfremt hvervgiveren ikke inden for tre dage får dokumentation for, at der er foretaget tilstrækkelig anmeldelse i RUT. Kommissionen finder, at en sådan forpligtelse potentielt kan hindre leveringen af tjenesteydelsen, idet den kan udgøre et incitament til at undlade at indgå kontrakt med en tjenesteyder fra en anden medlemsstat.

Manglende overholdelse af hvervgiverpligten kan straffes med bøde. Såfremt tjenesteyderen har foretaget tilstrækkelig anmeldelse til RUT, vil hvervgivers manglende underretning til Arbejdstilsynet dog ikke blive straffet.

Hvervgiverpligten gælder alene for udvalgte risikobrancher¹ og blev indført for at sikre, at udenlandske tjenesteydere anmelder sig i RUT.

Regeringen argumenterer i svaret for, at også hvervgiverpligten er i overensstemmelse med anvendelsen af håndhævelsesdirektivets artikel 9, stk. 2, hvorefter supplerende foranstaltninger kan tages i anvendelse, forudsat disse er berettigede og forholdsmæssige. Dette støttes bl.a. af en konkret dom fra EU-Domstolen.

Artikel 12

Kommissionen kritiserer den danske implementering af håndhævelsesdirektivets artikel 12, som er foretaget ved etableringen af Arbejdsmarkedets Fond for Udstationerede (AFU). Kommissionens kritik berører nogle meget principielle spørgsmål om både udstationerede lønmodtageres rettigheder under udstationeringen i Danmark og om det EU-retlige princip om ikke-diskrimination.

AFU er en fond, som alle danske arbejdsgivere og RUT-arbejdsgivere betaler et fast bidrag til. Fonden dækker udstationerede lønmodtageres lønkrav, der er fastslået fagretligt på baggrund af danske kollektive overenskomster, hvis den udenlandske tjenesteydere ikke betaler.

Kommissionen kritiserer følgende elementer i AFU.

- a) Arbejdsmarkedets Fond for Udstationerede (AFU) dækker kun udstationerede arbejdstagere, der er omfattet af en dansk kollektiv overenskomst.
- b) Alle arbejdsgivere, der udstationerer arbejdstagere i Danmark, skal indbetale bidrag til AFU.
- c) Den straffende art af de foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 12, stk. 6.
- d) Anvendelsen af den danske foranstaltning i medfør af artikel 12, stk. 6, sker alene i grænseoverskridende situationer.

Regeringen argumenterer i svaret for, at fondskonstruktionen i sin helhed er i overensstemmelse med EU-retten: fonden forfølger således et tvingende alment hensyn med at sikre lønmæssige rettigheder; ordningen er et egnet middel til at varetage

¹ Aktuelt bygge og anlæg, landbrug, skovbrug og fiskeri samt rengøring

dette hensyn og er forholdsmæssigt, ligesom princippet om ikke-diskrimination er overholdt.

Endvidere rejser Kommissionen kritik af de danske udstationeringsregler ift. håndhævelse af lønkrav.

Kommissionen er af den opfattelse, at udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 7, positivt forpligter værtslandet til at sikre, at hjemlandets regler/overenskomster bliver overholdt, såfremt hjemlandets regler/overenskomster er de mest gunstige for den udstationerede arbejdstager.

Regeringen argumenterer i svaret for, at Kommissionens udlægning strider mod de grundlæggende principper for lovvalg og jurisdiktion. Dertil kommer, at en sådan tilgang vil betyde, at danske myndigheder skal sætte sig ind i og håndhæve alle andre medlemsstaters – og EØS-staters - lovgivning og overenskomster. På den baggrund afvises Kommissionens fortolkning af direktivets artikel 3, stk. 7.

Regeringen har besvaret Kommissionens åbningsskrivelse i overensstemmelse med det ovenfor anførte.